

РЕШЕНИЕ

№ 1349

гр. Пловдив, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300501934 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. С. С., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат И. Ц., против Решение № 2251 от 19.05.2023 г., изменено в частта за разноските с определение № 6541 от 08.06.2023 г., постановено по гр.д. № 13473 от 2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII гр.с., с което е отхвърлен иска на Д. С. С. да се осъди „Първа инвестиционна банка“ АД да заплати на ищеца сумата от 1 000 лева, обезщетение за причинени неимуществени вреди от употребен в отговора на исковата молба по гр. д. № 9906/2022г. на Районен съд - Пловдив, термин „недобросъвестен“, като неоснователен, както и ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото за защита от юрисконсулт в размер на 100 лева.

Във въззивната жалба са релевираны оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение. Оспорва се като необоснован изводът на съда, че твърдяното деяние не е противоправно, както и се поддържат като установени „обичайните неимуществени вреди“. Искането към въззивния съд е за отмяна на решението и постановяване на ново по същество на правния спор, с което исковата претенция да бъде уважена. Претендират се разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК 831094393, чрез пълномощника по делото юриконсулт М.М., с който взема становище за нейната неоснователност. Излага съображения за правилността на първоинстанционното решение. Поддържа, че по делото не са доказани кумулативните предпоставки на фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД. Оспорва твърдението за противоправно поведение от страна на банката. Моли да се постанови решение, с което да се отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционно решение. Не претендира разноси.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, с правен интерес от обжалването, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на Д. С. С., ЕГН *****, срещу „Първа инвестиционна банка“, АД, ЕИК 831094393, с която е предявен иск с правно основание чл. 49 във връзка с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 1 000 лева, представляваща обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди от употребен в отговора на исковата молба по гр. д. № 9906/2022г. на Районен съд - Пловдив, термин „недобросъвестен“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и на разноските по делото.

Ищецът твърди, че на 06.07.2022 г. е предявил иск срещу „Първа инвестиционна банка“, АД, по който е било образувано гр.д.№ 9906/22 г. по описа на IV гр.с. на ПРС. На 16.09.2022 г. се е запознал с отговора на исковата молба на ответника, на пета страница от който, в самостоятелен абзац било написано „В случая е налице недобросъвестност на ищеца.“ Твърди, че изразът „недобросъвестност“ не е използван в правния си смисъл от юриконсулта на банката, а за обозначаване на липсата на добросъвестност, на почтеност, на измамлИ. поведения, на действия в противоречие на добрите нрави. Според ищеца, соченият израз излиза извън границите на правомерното упражняване на правото на изразяване и свободата на словото. Ищецът твърди, че се касае за клеветнически текст, направен публично и разпространен чрез печатно издание - квалифициращи признаци на чл.148 НК, с което доброто му име, репутация и авторитет са били увредени от представител на банката, което му е причинило неприятни емоционални, психически и психологически терзания,

съставляващи неимуществени вреди. Твърди, че е претърпял обичайни неимуществени вреди от деликта, които оценява в размер на 1000 лева. По изложените съображения се моли за уважаването на предявения осъдителен иск, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и на разноските по делото.

В срока по чл.131 ГПК ответникът оспорва предявените искове. Твърди, че банката не е имала противоправно поведение целящо да предизвика, обиди или накърни ищеца. Твърди, че всички действия на банката са извършени с цел процесуална защита. Моли за отхвърлянето на иска. Претендира разноски.

С постановеното по делото решение районният съд е приел от фактическа страна, че между страните, в същото им качество, е било образувано гр. дело № 4009 по описа на ПРС за 2022г, с предмет иск по чл. 79 от Закона за платежните услуги и платежните системи (обн., ДВ, бр. 20 от 6.03.2018 г., в сила от 6.03.2018 г.), чрез който ищецът е искал да се ангажира гражданската отговорност на банката като доставчик на платежна услуга (кредитна карта Виза) за неразрешени от ползвателя платежни операции. Посочил е, че между същите страни е било образувано и друго гражданско дело № 9906 по описа за 2022 г. на РС Пловдив, по което ищецът е твърдял претърпени от неизпълнение на договора му с банката неимуществени вреди с искане същите да бъдат репарирани. За безспорно е прието, че по гр.д. № 9906/2022 г., ПРС, в подадения отговор на исковата молба по реда на чл.131 ГПК от юриконсулт на ответната банка, ищецът е наречен „недобросъвестен“. Районният съд е изложил съображения, че терминът „добросъвестен,, респ. „недобросъвестен „ е законоустановен (чл. чл. 12, 42, 82 от Закона за задълженията и договорите, чл. 70 от Закона за собствеността, чл. 3 от ГПК и др.), както и че гражданското право борави с този термин често, за да се обозначи знание на определени изгодни факти от лицето, наречено с това понятие.

С оглед на установените по делото факти, районният съд е достигнал до извода, че употребявайки процесния израз в отговор на исковата молба по гр.д.№ 9906 / 22 г., ПРС, банката се е защитавала срещу иска за репариране на вреди от бездействието ѝ да възстанови сумата на неразрешените операции, като е навеждала твърдения за дадена от ищеца възможност на трето лице да дигитализира и ползва картата му, тоест, че платежната операция всъщност е разрешена; твърдяла е, че тази възможност е дадена в отклонение от правата, залегнали в договора за издаване и ползване на платежната услуга. Според районния съд, в предходния абзац, а и в цялото съдържание на отговора липсват твърдения за различно укоримо поведение на ищеца като страна по договора за издаване на кредитна карта. По изложените съображения районният съд е приел, че езиковото тълкуване на съдържанието на отговора на исковата молба мотивира извод, че терминът „недобросъвестност на ищеца,, е употребен в контекста на знанието на определени факти – твърдяната предоставена възможност на третото лице да ползва

картата, но не и като личностна характеристика на ответника. Ето защо районният съд е достигнал до решаващия извод, че употребата на законоустановен термин в съответствие с общоприетото му значение не съставлява противоправно поведение. Отделно от изложеното, районният съд е приел, че ищецът не е доказал претърпените от него неимуществени вреди съгласно правилото на чл.153 ГПК, доколкото и същите по своя характер не са обективни факти, а субективни усещания, които почиват на също толкова субективните възприятия на страната, и спрямо тях нормата чл. 155 от ГПК не е приложима. По изложените съображения съдът е отхвърлил предявения иск по реда на чл.49 във вр.чл.45 ЗЗД.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК въззивният съд намери, че същото е валидно и допустимо, като при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид изложеното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, съобразно оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка, следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото.

Във въззивната инстанция не е повдигнат спор по възприетата от районния съд фактическа обстановка досежно образуваните между страните граждански производства. По делото не е налице спор и от фактическа страна се установява, използваният от юрисконсулта на ответната банка термин в отговора на исковата молба по гр.д.№ 9906 / 22 г., ПРС, на пета страница, „недобросъвестност“ по отношение на ищеца. Спорно е осъществяването на противоправно действие от страна на юрисконсулта на ответната банка с използването на термина „недобросъвестност“ в израза „В случая е налице недобросъвестност на ищеца“ в отговора на исковата молба по горното дело. Оспорва се и установяването на претърпени от ищеца обичайни неимуществени вреди от твърдения деликт.

Отговорността за неправомерно увреждане по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД се поражда при наличие на противоправно действие или бездействие на лице, на което ответникът е възложил определена работа, при или по повод изпълнението ѝ, както и настъпването на вреди, които са в пряка причинна връзка с това противоправно поведение. Вината на длъжностното лице се предполага до доказване на противното, съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Воззивният съд намира, след самостоятелна преценка на доказателствата по

делото, че не се касае за противоправно деликтно действие от служител на ответната банка. В чл. 39 от Конституцията на Република България е конституционно закрепено правото на мнение на българския гражданин и възможността да го разпространява писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Това право е прогласено в чл. 10 от ЕКЗПЧОС и както в практиката на ЕСПЧОС, така и в практиката на ВКС, непротиворечиво се отстоява разбирането, че свободата на изразяване на мнение и правото да се упражни тази свобода не са обект на противоправни действия или бездействия, освен когато се касае за клевета или обида. Приема се, че деликтно обезщетение се дължи не за всички субективни негативни изживявания, а само за тези, които са следствие от използвани обидни изрази или изрази, съставляващи клевета. Оценъчните съждения, съставляващи коментар на факти и изказването на мнение с негативна оценка за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не поражда отговорност, не съставляват противоправно поведение, ако обективно не засягат достойнството на личността (дори субективно да са възприети като такива от пострадалия).

Въззивният съд намира, че терминът „недобросъвестност“ на страница пета в отговора на исковата молба по гр.д.№ 9906 / 22 г., ПРС не представлява обидно или клеветническо твърдение за ищеца, а има оценъчен характер и изразява негативното мнение на ответника за поведението и отношението на ищеца при изпълнение на договорните му задължения. Изразът „В случая е налице недобросъвестност на ищеца“, в който е използван процесния термин, следва да се тълкува в контекста на предхождащия го абзац в отговора на исковата молба и цялостното изразено становище от банката, че ищецът е действал в неизпълнение на договорните си задължения като е предоставил възможност на трето лице да дигитализира и ползва дадената му от банката кредитна карта. Именно в контекста на изложеното служителят на ответника е изразил мнението си, че в случая е налице недобросъвестност на ищеца.

Противоправността на действие или бездействие като обективен елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане представлява несъответствие между предписаното от нормативно установените или общоприети правила на поведение и осъщественото фактически от дееца. В случая не се установяват противоправност на извършеното от ответника с използването на процесния термин „недобросъвестност“ в отговора на исковата молба по гр.д.№ 9906 / 22 г., ПРС, доколкото отразява само негативното мнение на служителя на банката за поведението на ищеца при изпълнение на договорните му задължения по повод предоставената му кредитна карта. В насока на изложеното напълно се споделят мотивите на районния съд, към които на основание чл.272 ГПК се препраща.

В аспекта на изложеното се налага извод, че при възложената на ищеца доказателствена тежест, същият не е провел пълно и главно доказване на твърденията

си за наличието на противоправно деяние от служител на ответника като предпоставка за ангажиране на деликтната отговорност на банката. След като е налице недоказаност на елемент от провотпораждащия фактически състав на иска по чл.49 във вр.с.чл.45 ЗЗД, последният се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Следователно е безпредметно обсъждането на останалите предпоставки за уважаването на иска, респективно и наличието на претърпени обичайни неимуществени вреди от ищеца, доколкото не се установява осъществяването на твърдяното противоправно деяние.

По изложените съображения въззивният съд намира, че предявеният иск по чл.49 във вр.с.чл.45 ЗЗД правилно е бил отхвърлен от първоинстанционния съд. Ето защо, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото разноските се следват на въззиваемата страна, но доколкото същата не претендира присъждането на такива, с решението няма да бъдат присъдени разноски.

Водим от горното, Пловдивски окръжен съд, VI гр.с.:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2251 от 19.05.2023 г., изменено в частта за разноските с определение № 6541 от 08.06.2023 г., постановено по гр.д. № 13473 от 2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII гр.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____